

Proloog

Eindelijk, daar was de zee.

Hijgend rende Tamira naar de rand van het water. Ze blies zo hard als ze kon op de schelp die ze haar hele reis bij zich had gedragen. Het geluid schalde over het water. Snel keek ze over haar schouder naar de zwarte duinen die verderop begonnen. Vermoeid veegde ze haar lange haar, dat de afgelopen jaren steeds grijzer was geworden, uit haar ogen. Haar donkerbruine ogen schoten heen en weer, over het zwarte zand, van duintop naar duintop. Alles leek doodstil en verlaten.

Vast niet lang meer, dacht Tamira. Je moest wel stokdoof zijn als je de roep van de schelp niet had gehoord en haar achtervolgers zaten haar vlak op de hielen.

‘Schiet op, schiet op,’ smeekte ze.

Smeken hielp niet. Het fel blauwe water schitterde volledig kalm en glad in de zon. Ze liep zenuwachtig heen en weer langs de waterrand. Als de capsule niet snel kwam, was alles voor niets geweest.

Ze verplaatste het pakket dat ze bij zich droeg naar haar andere heup. In de vieze modderige lappen zat de oorzaak van al haar problemen. Ze deed de lappen opzij om snel even de inhoud te bekijken: de Lavastaf. Het was een indrukwekkende staf. Vier kleuren gestolde lava draaiden om elkaar heen en eindigden in een scherpe punt. Het leek net een brandende toorts, vooral omdat de lava in de punt fel rood was. De staf was versierd met diepzwarte kleine lavasteentjes. Als er licht op viel, kregen de ruwe steentjes verschillende glanzende kleuren. Net als de binnenkant van een schelp, maar dan in het zwart. Best mooi, vond Tamira, maar het

was haar een raadsel waarom koningin Aquarina de staf wilde hebben.

Toen de waterkoningin haar de opdracht had gegeven om de Lavastaf te stelen, had ze gedacht dat het een test was. Een test of ze de Dimensieschijf wel waardig was. Maar nu drong het tot haar door dat ze zich had vergist. De staf was duidelijk ook heel belangrijk voor koning Geysir. Het hele leger van Vulkania zat nu achter haar aan, inclusief de speciale lava-eenheid die haar nu zo op de hielen zat. En die bewaakten normaal gesproken koning Geysir zelf! De enige reden dat ze haar nog niet hadden ingehaald, was Olaf.

Verdrietig staarde ze voor zich uit. Olaf, haar trouwe metgezel, met wie ze 25 jaar geleden aan deze reis was begonnen. Toen elfenkoning Bernacus haar vroeg om naar het Waterrijk te reizen om de Dimensieschijf terug te halen, had ze direct om Olaf gevraagd. Samen hadden ze al menige gevaarlijke opdracht van de koning tot een goed einde gebracht. Ze zuchtte. Waar zou Olaf nu zijn? Was het hem gelukt hun achtervolgers weg te lokken? Zou hij nog leven?

‘Kchrkk.’

Wat was dat?

‘Olaf?’ riep ze.

Geen antwoord. Ze zag iets bewegen in het lange wuivende gras dat op de zwarte duinen groeide. Ze kneep haar ogen samen en staarde. Was het Olaf?

‘Alle stenen in een kring!’ riep ze uit.

Het waren de soldaten van de lava-eenheid. Ze herkende de rood-zwarte uniformen. Af en toe stak één van hen zijn bebaarde hoofd boven het gras uit.

Olafs plan was mislukt. Een traan rolde over Tamira's wang. Boos schudde ze haar hoofd. Er was geen tijd om te treuren over het verlies van haar dierbare vriend. De mannen van de lava-eenheid hadden door dat ze geen verdediging meer had. Woest schreeuwend kwamen ze van het duin het strand opgestormd.

Tamira greep de staf en zette zich schrap. Tien meter van haar af, stopten de soldaten op een teken van hun leider. Dreigend kwam hij op Tamira af, terwijl de soldaten hun wapens op haar richtten.

‘Geef de Lavastaf terug of we schieten,’ zei de Lavaleider terwijl hij langzaam dichterbij kwam. Iedere keer dat hij een stap naar voren zette, deed Tamira een stapje naar achteren. Tegen de tijd dat hij bij de rand van de zee was aangekomen, stond Tamira tot aan haar heupen in het water.

‘Breng de staf hier,’ beval de Lavaleider. ‘Dan sparen we je leven.’

Even aarzelde Tamira. Nu Olaf dood was, was zij de enige die de Dimensieschijf kon veroveren en terugbrengen naar Mystica. Volgens koning Bernacus was de schijf een kwestie van leven en dood. Ze *moest* overleven en haar missie voortzetten. Maar, bedacht ze, zonder staf hoef ik niet terug te komen bij koningin Aquarina. Wat ik ook doe, mijn missie mislukt hier.

Moedeloos liet ze haar arm zakken.

‘Sshhsst.’

‘Neeeee!’ schreeuwde de Lavaleider terwijl hij het water in sprong.

Verbaasd keek Tamira naar de Lavastaf die aan de onderkant leek te roken.

‘Blijf staan of ik doe de staf in het water,’ riep ze naar de woeste man die met grote stappen op haar af kwam. Hij leek niet

te luisteren en Tamira deed de onderkant van de Lavastaf weer in het water.

‘Stop of hij gaat helemaal onder water,’ riep ze boven het gesis uit.

De Lavaleider bleef onmiddellijk staan en Tamira hield de staf weer boven haar hoofd. Leek het nu zo, of was de Lavastaf net een stukje kleiner geworden? Uit haar ooghoek zag ze een beweging. Verschrikt keek ze op. De Lavaleider stond nog maar drie meter van haar af. Ze keek hem strak aan, de staf weer vlak boven het water.

‘Ik denk dat je beter kunt blijven staan,’ zei ze dreigend. ‘Voor mij is het niet zo’n ramp als de staf iets kleiner wordt.’

‘Je hebt geen idee, wat je hiermee aanricht,’ siste de man woedend. ‘Waarom wil je Vulkania vernietigen? Wat hebben wij je ooit aangedaan?’

‘Vernietigen?’ zei Tamira verbaasd. Wat was dit toch voor staf? Maar ze had geen tijd om hier verder over na te denken. Naast haar begon het water te bewegen.

‘Eindelijk,’ fluisterde Tamira. ‘Geen stap verder,’ waarschuwde ze de Lavaleider. Met de Lavastaf hoog boven haar hoofd keek ze naar het borrelende water. Langzaam kwam een glazen capsule uit het water omhoog.

‘De waterkoningin, dus toch!’ mompelde de Lavaleider, terwijl de deur van de capsule sissend openschoof.

Terwijl ze de Lavaleider goed in de gaten bleef houden, liep Tamira als een krab opzij naar de open deur. Met een vloeiende beweging gooide ze de staf naar binnen, greep de deurpost en zette haar linkerbeen in de capsule. Met een wilde kreet stortte de Lavaleider zich naar voren. Hij greep haar middel vast en probeerde haar uit de capsule te trekken. Ze glibberde als een

paling uit zijn armen. Zijn krachtige handen klemde zich om haar kuit, maar hij kreeg geen grip. Dat was het voordeel van dagenlang door modder en vuil kruipen om de staf te veroveren! Met alle kracht die ze nog in zich had, schopte Tamira hem van zich af. De Lavaleider probeerde zich nog aan de capsule vast te grijpen, maar greep mis. Schreeuwend viel hij achteruit en verdween onder water. Tamira dook aan boord en de deur schoof dicht.

Uitgeput lag ze op de bodem van de capsule die langzaam het water ingleed. Dieper, steeds dieper, op weg naar de bodem van de zee.

Op weg naar koningin Aquarina.